

The elements of Kanamori Sensei's Education

Naoto Tsuji

I'm glad to come back and talk to all of you again at the Kanamori conference.

Some of you may be the first time to see, so let me introduce myself first. I was a colleague of Mr. Toshiro Kanamori's from 2008 to 2017. I am the only one who had accompanied to his lecture tour in the Netherlands from Japan in 2012. I've watched the documentary "Children Full of Life" on time in 2003. Then in 2008, what a surprise! I came across Mr. Kanamori as a colleague at Hokuriku Gakuin University. He was very friendly and shared me various insights on education and society. One year before he died, he gave me many rare materials that he had edited and distributed in his classes. We can see what was going on at the class with these materials. I think he entrusted me to tell the stories of his teacher life.

Today, I'd like to talk about the essence of the theory of Mr. Kanamori and think about what we can learn from him and pass it on to the future for better education.

The Perspective to Children and Society

Kanamori sensei was always trying to raise children as an independent person and also to treat them to connect and help each other; or I could say he wanted them to be interdependent existence in life.

He thoroughly trusted children.

Childhood is the time when life shines brightly the most.

However, there are factors that inhibit or cause the loss of that brilliance. He has tried to remove those factors and oppose the pressure from outside.

Kanamori found out that the children in his class were losing the brightness. They were busy for their afterschool activities, didn't have enough time to enjoy by themselves. Even just a little free time, they were absorbed in playing TV games or watching TV programs. Their ideas became impoverished and they didn't accept the struggle in the class as their own. They didn't concern the others. Kanamori thought that their experience become poor, especially their direct experience using the five senses.

Kanamori considered the character of childhood as wild; which is like animalistic and primitive. He also thought that children have their own world, they can resolve their problems by themselves. However, many parents or adults tend to control and give directions to children, because they consider children as immature and unable to do anything.

Then Kanamori aimed to open the children's mind and be active through his lessons like muddy soccer or jumping into the river.

In Japan, the Ministry of Education establishes the National Curriculum Standards and decides textbook prescribed textbooks. Every public school has to follow these standards. On the other hand, private schools are allowed to prepare their education according to their own policies, however, these schools are not so many and the tuition fee is not so cheap. So very limited children can go to these schools. Most of children go to public school.

It was amazing that Kanamori kept to follow his own policy even as a public school teacher.

Why could he keep his own policy? That might be hard to do by himself because the education committee or some principals strictly push the national curriculum to school. However, some principals accept and welcomed what Kanamori was doing. He had a strong belief toward his education and he could get much support from the parents, friends in local community and LEA members all over the country. This close relation among other teachers and such relations could make powerful group like LEA.

Above all, the trust of children was great. Kanamori Sensei tended to say if the children enjoy learning in their lives, parents will support teachers without complaining. When he went to school feeling not so well after drinking too much at the evening meeting the day before, children knew that he was busy, so they suggested “please lie down and take a rest”!

What He Had Learned and Succeeded

In his childhood, Kanamori had learned from his daily life through helping his family’s farm and having fun with his friends in nature. He naturally must have been aware of Pestalozzi’s famous statement “Das leben bildet (Life grows people)”.

He loved spending time in mountain and forest. He must have thought of nature as the big life, or the source of life and must have felt every life is one of the parts of big life.

Kanamori also had learned life education and life writing education when he was a university student.

Life education is learning on the subject of daily life and nurtures learners to become proactive participants in their own lives.

On the other hands, life writing education is composition education, in which children were taught to write honestly about what they thought or felt realistically.

These styles of education began in the early 20th century. The theme of Kanamori’s graduation thesis was the thought of Toshitaro Murayama who was oppressed for practicing life writing education in Yamagata Prefecture in 1930s.

The letter notebooks, which were introduced in the documentary “Children Full of Life”, was affected from this life writing education.

One of the teachers Mr. Kanamori was influenced was Ren Totsuka, who is the author of Prank Classroom. Totsuka believed in letting children do whatever they found fun and interesting. Kanamori learned from Totsuka’s books, and later, he had some chances to meet him.

Kanamori sensei always thought that education should start from child and arrive at child.

He tried to make his lessons exciting for children. He often used the exploration method. The first half of his teacher career was spent to conduct festivals in school, as represented by the School of Play which started in 1984. He organized children’s committee to manage a variety of games and let them enjoy playing at the bottom of their heart throughout any grade levels.

Inner Journey of Kanamori

After starting his career in 1969, Kanamori faced several serious personal problems. He lost two babies, one was stillbirth when he was in 25 years old and one year later, the other baby lived just a few days. These incidents hurt him and his family badly, especially his wife, who was in the same major of the university. Kanamori himself also had been a car accident that nearly killed

him soon after the second tragedy occurred. Of course, these sad stories effected to his teaching, however, this young teacher chose active style like School of Play as I've mentioned before or farming project in 1974 and 1975.

I believe that the accidental death of a student, which occurred in summer 1987, had the significant impact on Kanamori's thinking. This boy didn't belong to his class, but he drowned to death in the river. Kanamori used to take his class children to that river. This incident may have inspired him to think about dealing death more in his lessons. After that, the lessons of life that lead to the documentary "Children Full of Life" were actively introduced. He often invited pregnant women, cancer patients and people with disabilities in Oogidai Elementary School, the fifth school he has worked since 1989.

He also found that all children has their own stories with joy, sorrow, anger or humor. Many children hold themselves back from saying what they really feel. He noticed these inner feelings and thoughts from their essays. Kanamori tried to share these feelings by reading each other's essays.

About LEA

Before closing the keynote speech, I should mention about the LEA, life education association in Japan. LEA (Nihon Seikatsu Kyouiku Renmei, Nisseiren) was founded in 1948 to study and create new education after WWII. Before and midst of WWII, education was based on militarism, emperor-centered and Japanese myth to deify the Emperor. Children had to absolutely obey their teachers. After the defeat of Japan, the social system including education changed democratically.

At first, LEA organization aimed to form a new curriculum for democratized education, and now continues to develop community-based education for children to learn from life. Now it has an annual national conference every summer, at least 10 local circles are held regularly. The Kanazawa circle, which Kanamori was a member is having meetings twice a month to discuss about

their class, lessons and children. These conference and activities nurtured Kanamori.

What We Can Learn from Kanamori

His focus was on:

- How to brighten every child's life,
- Deepen every child's interest and
- Create collaborative learning.

In the documentary, Kanamori often said "We come to school to be happy.", children also repeated "If one is not happy, no one is happy."

He showed us empathy that everyone can feel free and comfortable at school. That's why children could talk honestly, sometimes resist against the teacher.

In other words, he brought life to education. Education is to make children happy and bright. To realize it, it is important to listen to children's voice, which is not only spoken words but also their inner voice.

In the end of the documentary, Kanamori talked in the classroom:

“We have made an effort to make ourselves understood and to try to understand others too”.

This is one of the last sentences he spoke at the end of the class he had taught for two years. In Japan, there is a tendency to prioritize the emphasis on the group decision over individual claims.

Kanamori emphasized the importance of expressing oneself. But not only that, he also emphasized the importance of understanding friends and living together.

Kanamori introduced an episode of a girl who can't swim well at the lecture in Arnhem. She was embarrassed to swim in physical lessons, however, her friends supported her and practiced together, so she was able to swim better than before, twice as much.

Creating such a connected relationship to make children happy is what Kanamori was looking for, and he recommended the creation of such a classroom to us as well.

As I mentioned last year at the conference, I would like to emphasize his phrase this year again, “Be a catcher, not a pitcher”.

IN ORDER TO CULTIVATE CHILDREN'S MINDS, IT IS GOOD THAT THE CLASS LESSONS SHOULD BE RELATED TO CHILDREN AND ENCOURAGE THEIR WAY OF LIFE. AS WELL AS READING CHILDREN'S MIND, IT IS IMPORTANT TO OPEN THEIR HEARTS AND SAY SOMETHING TO RESONATE WITH THEM. TEACHERS' JOB IS TO ENCOURAGE, SUPPORT AND MAKE CHILDREN SHINE FOR THEY CAN LOOK AT THE WORLD AND WATCH OTHERS WITH SHINING EYES.

Recently in Japan, less young people want to be teachers. The shortage of teachers is very serious problem. Many people don't think teachers are attractive any more. The Japanese media tells it is hard work with so much overtime task, monster parents, and so on. Diversification of children makes teaching difficult. I heard the problem of the shortage of teachers in the Netherlands too. There must be common problems.

HOWEVER, I STILL BELIEVE THAT TEACHING IS A VERY ATTRACTIVE JOB, YOU CAN REJOICE AND ENCOURAGE THE CHILDREN'S GROWTH. I HOPE YOU CAN FEEL THE JOY OF SPENDING TIME WITH YOUR CHILDREN AND ENJOY IT LIKE SURELY KANAMORI DID.

THANK YOU FOR YOUR ATTENTION.

De elementen van Kanamori Sensei's opleiding

Naoto Tsuji

Ik ben blij dat ik terug ben en weer met jullie allemaal kan praten op de Kanamori conferentie.

Voor sommigen van jullie is het misschien de eerste keer, dus laat ik me eerst even voorstellen. Ik was een collega van Mr. Toshiro Kanamori van 2008 tot 2017. Ik ben de enige die in 2012 vanuit Japan meeging naar zijn lezingentournee in Nederland. Ik heb de documentaire "Children Full of Life" op tijd gezien in 2003. Toen in 2008, wat een verrassing! Ik kwam de heer Kanamori tegen als collega aan de Hokuriku Gakuin University. Hij was erg vriendelijk en deelde met mij verschillende inzichten over onderwijs en maatschappij. Een jaar voordat hij stierf, gaf hij me veel zeldzaam materiaal dat hij had bewerkt en verspreid in zijn lessen. Met deze materialen kunnen we zien wat er in de klas gebeurde. Ik denk dat hij mij toevertrouwde om de verhalen van zijn lerarenleven te vertellen.

Vandaag wil ik het hebben over de essentie van de theorie van meneer Kanamori en nadenken over wat we van hem kunnen leren en doorgeven aan de toekomst voor beter onderwijs.

Het perspectief op kinderen en de samenleving

Kanamori sensei probeerde kinderen altijd op te voeden als een onafhankelijk persoon en hen ook te behandelen om met elkaar in contact te komen en elkaar te helpen; of ik zou kunnen zeggen dat hij wilde dat ze in het leven een afhankelijk bestaan zouden leiden.

Hij vertrouwde kinderen door en door.

De kindertijd is de tijd waarin het leven het meest schittert.

Er zijn echter factoren die het verlies van die schittering remmen of veroorzaken. Hij heeft geprobeerd die factoren te verwijderen en de druk van buitenaf tegen te gaan.

Kanamori ontdekte dat de kinderen in zijn klas hun helderheid verloren. Ze waren druk bezig met hun naschoolse activiteiten en hadden niet genoeg tijd om zichzelf te vermaken. Zelfs als ze maar een beetje vrije tijd hadden, gingen ze op in het spelen van tv-spelletjes of het kijken naar tv-programma's. Hun ideeën verarmden en ze accepteerden de strijd in de klas niet als hun eigen strijd. Ze bekommerden zich niet om de anderen. Kanamori vond dat hun ervaring slecht werd, vooral hun directe ervaring met het gebruik van de vijf zintuigen.

Kanamori beschouwde het karakter van de kindertijd als wild, als dierlijk en primitief. Hij dacht ook dat kinderen hun eigen wereld hebben en hun problemen zelf kunnen oplossen. Veel ouders of volwassenen hebben echter de neiging om kinderen te controleren en aanwijzingen te geven, omdat ze kinderen beschouwen als onvolwassen en niet in staat om iets te doen.

Kanamori wilde de geest van de kinderen openen en ze actief laten zijn door middel van zijn lessen, zoals modderig voetbal of springen in de rivier.

In Japan stelt het Ministerie van Onderwijs de nationale leerplanstandaarden vast en beslist het over de voorgeschreven schoolboeken. Elke openbare school moet deze standaarden volgen.

Aan de

Aan de andere kant mogen privéscholen hun onderwijs voorbereiden volgens hun eigen beleid, maar er zijn niet zoveel scholen en het schoolgeld is niet zo goedkoop. Er zijn dus maar heel

weinig kinderen die naar deze scholen kunnen gaan. De meeste kinderen gaan naar een openbare school.

Het was verbazingwekkend dat Kanamori zijn eigen beleid bleef volgen, zelfs als leraar op een openbare school.

Waarom kon hij zijn eigen beleid volgen? Dat is misschien moeilijk omdat de onderwijscommissie of sommige schooldirecteuren het nationale curriculum strikt aan de school opdringen. Maar sommige schooldirecteuren accepteerden en verwelkomden wat Kanamori deed. Hij had een sterk geloof in zijn onderwijs en hij kon veel steun krijgen van de ouders, vrienden in de lokale gemeenschap en LEA-leden in het hele land. Deze hechte relatie tussen andere leerkrachten en dergelijke relaties konden een krachtige groep als LEA vormen.

Bovenal was het vertrouwen van de kinderen groot. Kanamori Sensei had de neiging om te zeggen dat als de kinderen in hun leven plezier hebben in het leren, de ouders de leraren zullen steunen zonder te klagen. Toen hij naar school ging en zich niet zo lekker voelde nadat hij de dag ervoor te veel had gedronken tijdens de avondbijeenkomst, wisten de kinderen dat hij het druk had, dus stelden ze voor “ga alsjeblieft liggen en neem wat rust”!

Wat hij had geleerd en wat hem lukte

In zijn kindertijd had Kanamori geleerd van zijn dagelijks leven door te helpen op de boerderij van zijn familie en door plezier te maken met zijn vrienden in de natuur. Hij moet zich natuurlijk bewust zijn geweest van Pestalozzi's beroemde uitspraak “Das leben bildet (Het leven laat mensen groeien)”.

Hij bracht graag tijd door in de bergen en bossen. Hij moet de natuur hebben gezien als het grote leven, of de bron van het leven, en hij moet het gevoel hebben gehad dat elk leven een onderdeel is van het grote leven.

Kanamori had ook levensonderwijs en schrijfonderwijs geleerd toen hij nog studeerde aan de universiteit.

Levensonderwijs is leren over het onderwerp van het dagelijks leven en stimuleert leerlingen om proactieve deelnemers aan hun eigen leven te worden.

Aan de andere kant is schrijfonderwijs compositieonderwijs, waarin kinderen geleerd werd om eerlijk te schrijven over wat ze dachten of voelden op een realistische manier.

Deze onderwijsstijlen begonnen in het begin van de 20e eeuw. Het thema van Kanamori's afstudeerscriptie was de gedachte van Toshitaro Murayama die onderdrukt werd omdat hij in de jaren 1930 in de prefectuur Yamagata onderwijs in levend schrijven gaf.

De brievenboekjes, die werden geïntroduceerd in de documentaire “Children Full of Life”, werden beïnvloed door dit schrijfonderwijs.

Een van de leraren die Kanamori beïnvloedde was Ren Totsuka, de auteur van Prank Classroom. Totsuka geloofde erin om kinderen alles te laten doen wat ze leuk en interessant vonden. Kanamori leerde van Totsuka's boeken en later kreeg hij de kans om hem te ontmoeten.

Kanamori sensei vond altijd dat onderwijs bij het kind moest beginnen en bij het kind moest aankomen.

Hij probeerde zijn lessen spannend te maken voor kinderen. Hij gebruikte vaak de ontdekkingsmethode. De eerste helft van zijn carrière als leraar besteedde hij aan het organiseren van festivals op school, zoals de Speelschool die in 1984 van start ging. Hij organiseerde een kindercomité om een verscheidenheid aan spellen te beheren en liet ze genieten van het spelen op de bodem van hun hart op alle niveaus.

Innerlijke reis van Kanamori

Nadat hij zijn carrière in 1969 begon, kreeg Kanamori te maken met een aantal ernstige persoonlijke problemen. Hij verloor twee baby's, een doodgeboren toen hij 25 jaar oud was en een jaar later leefde de andere baby nog maar een paar dagen. Deze incidenten deden hem en zijn familie veel pijn, vooral zijn vrouw, die in dezelfde major van de universiteit zat. Kanamori zelf had ook een auto-ongeluk gehad dat hem bijna het leven kostte kort nadat de tweede tragedie had plaatsgevonden. Natuurlijk hadden deze trieste verhalen invloed op zijn manier van lesgeven, maar deze jonge leraar koos voor een actieve stijl, zoals de School of Play die ik eerder noemde of het landbouwproject in 1974 en 1975.

Ik geloof dat de dood van een leerling in de zomer van 1987 een grote invloed had op Kanamori's denken. Deze jongen behoorde niet tot zijn klas, maar hij verdronk in de rivier. Kanamori nam de kinderen uit zijn klas altijd mee naar die rivier. Dit incident kan hem geïnspireerd hebben om meer na te denken over het omgaan met de dood in zijn lessen. Daarna werden de levenslessen die leidden tot de documentaire "Children Full of Life" actief geïntroduceerd. Hij nodigde vaak zwangere vrouwen, kankerpatiënten en mensen met een handicap uit in de Oogidai basisschool, de vijfde school waar hij sinds 1989 werkte.

Hij ontdekte ook dat alle kinderen hun eigen verhalen hebben met vreugde, verdriet, woede of humor. Veel kinderen weerhouden zichzelf ervan om te zeggen wat ze echt voelen. Hij merkte deze innerlijke gevoelens en gedachten op in hun essays. Kanamori probeerde deze gevoelens te delen door elkaars essays te lezen.

Over LEA

Voordat ik mijn toespraak afsluit, moet ik iets zeggen over LEA, de vereniging voor levensonderwijs in Japan. LEA (Nihon Seikatsu Kyouiku Renmei, Nisseiren) werd opgericht in 1948 om nieuw onderwijs te bestuderen en te creëren na de Tweede Wereldoorlog. Voor en tijdens WO II was het onderwijs gebaseerd op militarisme, keizergericht en de Japanse mythe om de keizer te vergoddelijken. Kinderen moesten hun leraren absoluut gehoorzamen. Na de nederlaag van Japan veranderde het sociale systeem, inclusief het onderwijs, op democratische wijze.

In het begin richtte de LEA-organisatie zich op het vormen van een nieuw curriculum voor gedemocratiseerd onderwijs en nu gaat ze door met het ontwikkelen van gemeenschapsgericht onderwijs voor kinderen om te leren van het leven. Nu is er elke zomer een jaarlijkse nationale conferentie en worden er regelmatig minstens 10 lokale kringen gehouden. De Kanazawa Cirkel, waar Kanamori lid van was, houdt twee keer per maand bijeenkomsten om te discussiëren over hun klas, lessen en kinderen.

hun klas, lessen en kinderen. Deze conferentie en activiteiten voedden Kanamori.

Wat we van Kanamori kunnen leren

Zijn focus lag op:

- Hoe het leven van elk kind op te fleuren,
- De interesse van elk kind verdiepen en
- Samenwerkend leren creëren.

In de documentaire zei Kanamori vaak: “We komen naar school om gelukkig te zijn.”, kinderen herhaalden ook: “Als iemand niet gelukkig is, is niemand gelukkig.”

Hij toonde ons empathie zodat iedereen zich vrij en op zijn gemak kan voelen op school. Daarom konden kinderen eerlijk praten, zich soms verzetten tegen de leerkracht.

Met andere woorden, hij bracht leven in het onderwijs. Onderwijs moet kinderen gelukkig en slim maken. Om dit te realiseren is het belangrijk om naar de stem van kinderen te luisteren, wat niet alleen gesproken woorden zijn maar ook hun innerlijke stem.

Aan het einde van de documentaire sprak Kanamori in de klas:

“We hebben een effect bereikt om onszelf te begrijpen en om te proberen anderen ook te begrijpen”.

Dit is een van de laatste zinnen die hij sprak aan het einde van de les die hij twee jaar lang had gegeven. In Japan bestaat de neiging om de nadruk te leggen op de groepsbeslissing boven individuele claims.

Kanamori wees op het belang van jezelf uitdrukken. Maar dat niet alleen, hij benadrukte ook het belang van het begrijpen van vrienden en het samenleven.

Kanamori introduceerde een episode van een meisje dat niet goed kan zwemmen op de lezing in Arnhem. Ze schaamde zich om te zwemmen tijdens de gymles, maar haar vrienden steunden haar en oefenden samen, waardoor ze beter kon zwemmen dan voorheen, twee keer zoveel.

Het creëren van zo'n verbonden relatie om kinderen gelukkig te maken is waar Kanamori naar op zoek was, en hij raadde ons ook aan om zo'n klaslokaal te creëren.

Zoals ik vorig jaar op de conferentie al zei, wil ik dit jaar opnieuw zijn zin benadrukken: “Wees een vanger, geen werper”.

OM DE GEEST VAN KINDEREN TE CULTIVEREN, IS HET GOED DAT DE LESSEN IN DE KLAS GERELATEERD ZIJN AAN KINDEREN EN HUN MANIER VAN LEVEN AANMOEDIGEN. NAAST HET LEZEN VAN DE GEDACHTEN VAN KINDEREN IS HET BELANGRIJK OM HUN HARTEN TE OPENEN EN IETS TE ZEGGEN DAT HEN AANSPREEKT. HET IS DE TAAK VAN LERAREN OM KINDEREN AAN TE MOEDIGEN, TE ONDERSTEUNEN EN TE LATEN STRALEN, ZODAT ZE MET STRALLENDE OGEN NAAR DE WERELD EN NAAR ANDEREN KUNNEN KIJKEN.

In Japan zijn er de laatste tijd steeds minder jonge mensen die leraar willen worden. Het lerarentekort is een ernstig probleem. Veel mensen vinden leraren niet meer aantrekkelijk. De Japanse media vertellen dat het hard werken is met veel overwerk, monsterlijke ouders, enzovoort. De diversificatie van kinderen maakt lesgeven moeilijk. Ik hoorde het probleem van het lerarentekort ook in Nederland. Er moeten gemeenschappelijke problemen zijn.

TOCH GELOOF IK NOG STEEDS DAT LESGEVEN EEN HEEL AANTREKKELIJKE BAAN IS, JE KUNT JE VERHEUGEN EN DE GROEI VAN DE KINDEREN AANMOEDIGEN. IK HOOP DAT JE DE VREUGDE KUNT VOELEN VAN HET DOORBRENGEN VAN TIJD MET JE KINDEREN EN ERVAN KUNT GENIETEN ZOALS ZEKER KANAMORI DEED.

DANK U VOOR UW AANDACHT.

Vertaald met DeepL.com (gratis versie)